

[Stæhr Johansen.]

ation som Henrik Ibsens dr. Stockmann, idet jeg må trøste mig med, at den stærkeste mand i verden, det er ham, der står mest alene. Det gør jeg i hvert fald i dette ting. Men jeg har unægtelig den trøst, hvorfor jeg ikke vil være så forfængelig direkte at sammenligne mig med ham, at der netop er kommet en gallupundersøgelse så sent som den 19. december 1971, der viser, at stemningen i befolkningen er en helt, helt anden, end den er herinde i tinget. Man har spurgt, hvorledes folk vil forholde sig til spørgsmålet om et tv-2. Det er jo også et økonomisk spørgsmål. Vi ved, at alene det at lave det varer 5 år. Det er et stort økonomisk spørgsmål, og det er ganske klart, at hvis man ikke vil tage det over skatterne — hvilket et flertal for øvrigt også var imod — vil det medføre, at man må pålægge en almindelig seer og lytter en licens på godt 700 kr. Hvor mange svarede i gallupundersøgelsen? Der var 69 pct., der var for et kommercielt fjernsyn; der var 21 pct. imod, mens 10 pct. svarede ved ikke.

Man har også undersøgt stemningen i vore nabolande — vi er jo sådan lidt for os selv her i Norden. I Sverige er der på samme måde 62 pct. for, og i Norge er 52 pct. for ved de gallupundersøgelser, der har været. I Finland har man for længst gennemført et kommercielt fjernsyn. Man har derfor lov til at sige, at i befolkningen er stemningen helt anderledes, end den er inde i det høje ting.

Jeg kan derfor naturligvis kun beklage, at partiet venstre ikke længere kan være med, når jeg tænker på, at den gamle, brave Harald Nielsen klart sagde her, at venstre var et liberalt parti og derfor tilhænger af en konkurrence, der stimulerer, og sagde, at han fandt, det var meget værdifuldt, at man oprettede sådan en sender på privat basis, og at den blev drevet på en koncession givet til en kommerciel sender, der havde sit rygstød i annonceindtægter. Jeg erkender, at jeg tror stadig væk, at venstre er et liberalt parti, men jeg tror nok, de har været væsentligt mere liberale i dette spørgsmål, end de er i dag. Man har været stærkt inde på, om der nu er alsidighed og kvalitet nok, hvis man får en sådan kommerciel sender. Jeg tror nu nok, at vi andre mener, det somme tider kniber lidt med alsidigheden, og hvad kvaliteten angår, er bedømmelsen jo

fuldstændig forskellig, alt efter hvem der vurderer det, om det er den almindelige befolkning, der vurderer det, eller det er intellektuelle, de såkaldte kulturpaver, der gør det. Jeg mener, man skal passe på én ting: at have et fjernsyn; der går helt hen over hovedet på seerne — det er jo det, man somme tider synes at det danske fjernsyn gør.

Ved at høre de forskellige ordførere og særlig kulturministeren har jeg fået et indtryk af, at man mener, det er noget meget forfærdeligt at have et kommercielt fjernsyn. Men må jeg lige spørge: hvad er almindeligt ude omkring i verden, er det et kommercielt fjernsyn, eller er det et, der er drevet udelukkende for licenser? Man har de fleste steder en vis forbindelse og en fælles finansiering af det.

Jeg vil gerne spørge ministeren, som jo var stærkt inde på dette spørgsmål om alsidighed: mener kulturministeren virkelig, at alle andre lande — med undtagelse af Sverige og Norge samt Danmark, hvor et folkeflertal er for at få en kommerciel radio, men hvor man hidtil ikke har kunnet få flertal her i folketinget — mener ministeren virkelig, at alle disse andre lande har et ringere fjernsyn? Mener ministeren virkelig, at kulturudviklingen og fjernsynet f. eks. i England er væsentlig ringere end her? Eller lad mig nævne Vesttyskland, Schweiz, Frankrig, Holland og Finland, for at nævne nogle af de lande, der ligner os mest; er deres kultur-niveau lavere, og er deres tv og radio virkelig dårligere? Kan man diskriminere disse landes tv- og radiostationer på den måde, som man har lagt op til ved de bemærkninger, man er kommet med om et kommercielt fjernsyn? Jeg vil da meget gerne høre, om ministeren virkelig mener det, og om ministeren så mener, at det er rigtigt, at netop fra en række af disse lande, særlig England, importerer vi en stor del af det stof, som sendes i det danske fjernsyn og vel også i radioen, importerer det netop fra de lande, som kulturministeren, om jeg må bruge udtrykket, noget nedladende udtaler sig om, når han omtaler deres virksomhed på den kulturelle front. Jeg mener netop, at vi har lov til at sige, at vi kan lære endda en hel del af, hvad der foregår dér med disse udsendelser. Jeg følger, når jeg er i udlandet, uhyre meget udsendelserne for at danne mig